

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **AICHELBURG COMPANY s.r.o.**, IČ: 275 82 108, se sídlem Praha 10, Korunní 810/104, zast. JUDr. Petrem Neubauerem, advokátem, se sídlem České Budějovice, Na Sadech 4/3, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 65, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.9.2012, č.j. 1544/500/12, 65200/ENV/12,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Praha, oddělení ochrany lesa ze dne 4.6.2011, č.j. ČIŽP/41/OOL/SR01/1114985.008/12/PJO. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci jakožto vlastníku lesních pozemků, k nimž byl zřízen lesní hospodářský plán, uloženo opatření k nápravě spočívající v odstranění životaschopného sadebního materiálu douglasky tisolisté, nakoupeného v Rakousku a použitého při obnově lesa v září 2011 v regionálním biocentru č. 754 Třešňová hora na lesních pozemcích v k.ú. Neustupov (dále též „předmětné lesní pozemky“), a to s termínem provedení do 31. 3. 2013, a v zalesnění holin vzniklých odstraněním a odumřením sazenic douglasky tisolisté v uvedeném území vhodným sadebním

materiálem do 31. 5. 2013. Žalobci byla tímto rozhodnutím rovněž uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1.000,- Kč.

Žalobce proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobou, neboť měl za to, že rozhodnutí správního orgánu II. stupně i rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou nezákonná, nadto uváděl, že oba správní orgány byly procesně nezpůsobilí.

Žalobce v žalobě namítal, že neporušil ust. § 29 odst. 1 ani ust. § 31 odst. 1 zákona č. 289/1995 Sb., lesního zákona, neboť použil k zalesnění sazenic lesních dřevin stejné, respektive odpovídající lesní oblasti a odpovídající nadmořské výšky. Žalobce poukazoval na to, že žalovaný ani správní orgán prvního stupně neposuzoval a neporovnával prostředí původu sazenic a místa jejich určení, ze kterého by bylo zřejmé, zda v obou oblastech panují obdobné klimatické, výškové i geologické podmínky, přičemž rozhodnutí neobsahovala, v čem přesně je škoda ve funkci lesa spatřována a nebylo objektivně zjištěno, zda skutečně ke škodě na funkci lesa došlo.

K závaznému stanovisku ochrany přírody č.j. 39695/2007/KUSK-OŽP/Krč uvedl, že mu nebylo známo s tím, že podle jeho přesvědčení není součástí lesního hospodářského plánu, přičemž výtky, že podle něj nepostupoval, nejsou po právu, neboť zde chybí volní jednání žalobce.

Žalobce dále poukazoval na to, že ve správním spisu chybí údaj o tom, jakým způsobem dospěly správní orgány obou stupňů k počtu vysázené douglasky tisolisté, s tím, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí ubyla životaschopná populace douglasky tisolisté na předmětných pozemcích o 80%.

Žalobce dále uváděl, že se žalovaný plně nevypořádal s námitkou žalobce ohledně procentuálního zastoupení douglasky tisolisté na obnoveném nebo zalesněném pozemku v kategorii pomocných dřevin, a s námitkou věcné nepřislusnosti, neboť žalobce argumentoval tím, že dle lesního zákona je správním orgánem příslušným rozhodovat o tom, zda a kým byl porušen lesní zákon pouze orgán státní správy lesů.

Žalobce nakonec poukázal na skutečnost, že byl sankcionován s odkazem na zákon č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa bez toho, aniž by správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích uvedly, v čem spatřují ohrožení a poškození životního prostředí, přičemž odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26.10.2004, č.j. 5 A 42/2002-43 a ze dne 30.6.2004, č.j. 7 A 165/2002-25.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že je podstatné, že žalobce nebyl na základě závazného stanoviska vydaného k lesnímu hospodářskému plánu pro předmětné pozemky oprávněn použít v daném místě žádné nepůvodní dřeviny. Dále uvedl, že v daném řízení není třeba vznik škody prokazovat, a odkázal na ust. § 3 odst. 2 zákona č. 282/1991 Sb., neboť vysazení nepůvodních dřevin tam, kde je to zakázáno, je zcela jistě zjištěným nedostatkem a je-li zjištěn nedostatek – jednání v rozporu se zákonem, lze přistoupit k uložení opatření k nápravě.

Žalovaný poukázal na to, že argumentace žalobce by ve svém důsledku vedla k tomu, že by vlastníci lesa mohli k obnově porostů používat v podstatě jakékoliv dřeviny.

Žalovaný dále uvedl, že závěry obsažené v závazném stanovisku byly převzaty do rozhodnutí, jímž byl schválen daný lesní hospodářský plán, přičemž žalobce jakožto vlastník

předmětných pozemků byl povinen si zjistit, jaké povinnosti ze zákona nebo pravomocných rozhodnutí příslušných orgánů se na něho v souvislosti s péčí o předmětné pozemky vztahují.

K námitce žalobce, podle které není zřejmé, jakým způsobem dospěly správní orgány ke svému zjištění (k počtu vysázené douglasky tisolisté) žalovaný uvedl, že tyto poznatky byly získány především z lesní hospodářské evidence a byly důkladně ověřeny při místním šetření. K argumentaci žalobce související s úhynem 80% sazenic a s prováděnými výpočty žalovaný uvedl, že je zcela irrelevantní, s tím, že úhyn sazenic prokazuje nevhodnost použití sadebního materiálu v příslušných podmínkách.

K námitce žalobce vztahující se k věcné nepřislušnosti žalovaný odkázal na ust. § 2 a 3 zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa.

Žalovaný závěrem poukázal na skutečnost, že žalobce nebyl sankcionován za delikt podle zákona o lesích ani zákona o ochraně přírody a krajiny, a ve vztahu k žalobcem zmíněným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu, jež se týkala řízení o správních deliktech, na skutečnost, že předmětné správní řízení nebylo řízením o správním deliktu a žalobce v něm nebyl pokutován.

Správní spis pak především obsahuje pro danou věc tyto podstatné dokumenty: rozhodnutí žalovaného ze dne 25.9.2012, č.j.: 1544/500/12, 65200/ENV/12, odvolání žalobce ze dne 22.6.2012 proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Praha ze dne 4.6.2012, č.j. ČIŽP/41/OOL/SR01/1114985.008/12/PJO, rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Praha ze dne 4.6.2012, č.j. ČIŽP/41/OOL/SR01/1114985.008/12/PJO, protokol o kontrolním zjištění ze dne 8.12.2011, dokumenty Předání souhrnných údajů lesní hospodářské evidence ve smyslu ustanovení § 40 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích, za rok 2010, za rok 2009, za rok 2008 a za rok 2007, včetně výpisu základních údajů z LHP a LHE ze dne 17.10.2011, územní plán velkého územního celku okresu Benešov, schvalovací výměr Lesního hospodářského plánu pro Lesní hospodářský celek Lesní hospodářství Neustupov vydaný Krajským úřadem Středočeského kraje dne 25.7.2007, č.j. 33062/2007/KUSK OŽP/SM/7, rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 30.4.2007, č.j. 39695/2007/KUSK-OŽP/Krč – závazné stanovisko dle § 4 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb. k lesnímu hospodářskému plánu pro lesní hospodářský celek Lesní hospodářství Neustupov na období od 1.1.2007 – 31.12.2016.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud vycházel z následující právní úpravy:

Podle ustanovení § 2 zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa (dále rovněž „ČIŽP“) inspekce dozírá na dodržování ustanovení

právních předpisů a rozhodnutí týkajících se funkcí lesů jako složky životního prostředí, právníckými a fyzickými osobami.

Podle ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 282/1991 Sb., inspekce zjišťuje nedostatky a škody na funkcích lesa jako složce životního prostředí, jejich příčiny a osoby zodpovědné za jejich vznik nebo trvání.

Podle ustanovení § 3 odst. 2 zákona č. 282/1991 Sb., inspekce vyžaduje odstranění a nápravu zjištěných nedostatků, jejich příčin a škodlivých následků a ukládá opatření k jejich odstranění a nápravě.

Podle ustanovení § 29 odst. 1 zákona č. 289/1995, o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (dále rovněž „lesní zákon“), upravujícího reprodukční materiál lesních dřevin, k umělé obnově lesa a k zalesňování pozemků prohlášených za pozemky určené k plnění funkcí lesa (§ 3 odst. 4) se používá semen nebo sazenic lesních dřevin ze stejné nebo odpovídající přírodní lesní oblasti a z odpovídající nadmořské výšky. V případě smrku ztepilého, borovice lesní a modřínu opadavého (dále jen "vybrané lesní dřeviny") lze k umělé obnově lesa a zalesňování použít pouze reprodukční materiál pocházející ze zdrojů selektovaného, kvalifikovaného nebo testovaného reprodukčního materiálu uznaných podle zvláštního právního předpisu. Zařazení dalších lesních dřevin mezi vybrané lesní dřeviny stanoví ministerstvo právním předpisem.

V uvedeném případě je zvláštním právním předpisem zákon č. 149/2003 Sb., o uvádění do oběhu reprodukčního materiálu lesních dřevin lesnický významných druhů a umělých kříženců, určeného k obnově lesa a k zalesňování, a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o obchodu s reprodukčním materiálem lesních dřevin).

Podle ustanovení § 31 odst. 1 lesního zákona, jež se týká obnovy a výchovy lesních porostů, je vlastník lesa povinen obnovovat lesní porosty stanovištně vhodnými dřevinami a vychovávat je včas a soustavně tak, aby se zlepšoval jejich stav, zvyšovala jejich odolnost a zlepšovalo plnění funkcí lesa. Ve vhodných podmínkách je žádoucí využívat přirozené obnovy; přirozené obnovy nelze použít v porostech geneticky nevhodných.

Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce, již zpochybňoval věcnou příslušnost správních orgánů v daném řízení, resp. věcnou příslušnost orgánu České inspekce životního prostředí. K této námitce soud uvádí, že není důvodná, neboť ze skutečnosti, že Česká inspekce životního prostředí není orgánem státní správy lesů [podle ust. § 47 odst. 1 lesního zákona vykonávají státní správu lesů: a) obecní úřady obcí s rozšířenou působností, b) kraje, c) ministerstvo] nelze dovodit, že by jí nepříslušelo ukládat vlastníku lesa opatření k nápravě, neboť její působnost v rámci ochrany lesa, je založena zákonem č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa, konkrétně v ustanovení § 2 zákona o ČIŽP, dle kterého inspekce dozírá na dodržování ustanovení právních předpisů a rozhodnutí týkajících se funkcí lesů jako složky životního prostředí, právníckými a fyzickými osobami. Rovněž nutno říci, že s uvedenou námitkou žalobce se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí vypořádal, odkazem na právní úpravu obsaženou v ustanovení § 2, § 3 zákona o ČIŽP (str. 7, 8 napadeného rozhodnutí) a ani v tomto ohledu není námitka žalobce důvodná.

Námitka žalobce, že neodpovídá za případné porušení lesního zákona, neboť závazné stanovisko ochrany přírody č.j. 39695/2007/KUSK-OŽP/Krč mu nebylo známo a navíc dle

jeho přesvědčení není součástí lesního hospodářského plánu, není důvodná. Povinnosti k obnově a výchově lesních porostů, a povinnosti vztahující se k ochraně lesa jsou zakotveny v § 31, 32 lesního zákona, explicitně jako povinnosti vlastníků lesa. Vlastník lesa nese objektivní odpovědnost za stav lesa a je povinen obstarat nápravu vzniklého nežádoucího stavu lesa bez ohledu na to, zda jej sám způsobil či zavinil (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5.6.2013, č.j. 1 As 14/2013-49, dle kterého „za nežádoucí stav lesa odpovídá vlastník a skutečnost, kdo tento stav zavinil, nemá na výsledek tohoto správního řízení vliv“, v uvedeném případě se stěžovatel cítil být poškozen jednáním třetích osob, které způsobil poškození lesa; rozsudek je dostupný na www.nssoud.cz). S ohledem na objektivní povahu odpovědnosti je v daném případě otázka zavinění, včetně volní složky jednání žalobce, zcela bezpředmětná, a není tedy ani podstatné, zda závazné stanovisko ochrany přírody bylo žalobci známo či nikoli. Soud rovněž uvádí, že se žalobce se závazným stanoviskem ochrany přírody ze dne 30.4.2007, č.j. 39695/2007/KUSK-OŽP/Krč seznámit měl, a to i proto, že bylo jednoznačně uvedeno v dokumentu Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 25.7.2007, č.j. 33062/2007/KUSK-OŽP/SM/7 - ve schvalovacím výměru Lesního hospodářského plánu pro Lesní hospodářský celek Lesní hospodářství Neustupov tzn. v lesním hospodářském plánu. Pokud tak neučinil, jedná se o pochybení na jeho straně.

K námitce žalobce, že v žalobou napadeném rozhodnutí ani v rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo uvedeno, v čem je škoda ve funkci lesa spatřována a nebylo objektivně zjištěno, zda skutečně ke škodě na funkci lesa došlo, s tím, že správní orgány neposuzovaly a neporovnávaly prostředí původu sazenic a místa jejich určení, ze kterého by bylo zřejmé, zda v obou oblastech panují obdobné klimatické, výškové i geologické podmínky, soud uvádí, že není důvodná. V uvedeném případě není zjišťování škody a jejího přesného rozsahu relevantní. Soud plně souhlasí s argumentací žalovaného obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí, dle které: *„Ke schválení lesního hospodářského plánu na období 1.1.2007 – 31.12.2016 pro LHC Lesní hospodářství Neustupov (dále jen „LHP“) bylo vydáno souhlasné závazné stanovisko orgánu ochrany přírody č.j. 39695/2007/KUSK-OŽP/Krč ze dne 30.4.2007 (dále jen „závazné stanovisko“, kde je uvedeno, že geograficky nepůvodní druhy dřevin nebudou použity v porostech, které patří do prvků ÚSES (viz příloha spisu č. 6). ...je rozhodující skutečnost, že vlastník lesa při obnově porostů douglaskou tisolistou porušil podmínky závazného stanoviska, když nepůvodní geografickou dřevinu použil v porostech, které patří do prvku ÚSES – regionálního biocentra č. 754 Třešňová hora. ...účastník použil k obnově lesa sadební materiál nepřipustného původu, tím došlo k porušení ust. § 29 odst. 1 a § 31 odst. 1 lesního zákona...ČIŽP neposuzovala a neporovnávala prostředí původu sazenic a místa jejich určení (odpovídající přírodní lesní oblast a odpovídající nadmořskou výšku), protože douglaska tisolista neměla být v porostech patřících do regionálního biocentra č. 754 Třešňová hora použita vůbec.“* Podstatné ve věci je, že správní orgány zjistily na předmětném lesním pozemku nedostatek spočívající v porušení povinnosti vlastníka lesa vyplývající z ust. § 31 lesního zákona, když žalobce jakožto vlastník lesa nedostál povinnosti obnovovat lesní porosty stanovištně vhodnými dřevinami. Vyloučení douglasky tisolisté vyplývá ze závazného stanoviska orgánu ochrany přírody č.j. 39695/2007/KUSK-OŽP/Krč ze dne 30.4.2007. Z citovaného rozhodnutí je zřejmé, že předmětný lesní pozemek je součástí regionálního biocentra „Třešňová hora“, vymezeného územním plánem velkého územního celku okresu Benešov, schváleného usnesením zastupitelstva Středočeského kraje dne 18. prosince 2006, č. 54-15/2006/ZK. To znamená, že v případě Třešňové hory se na území LHC Lesní hospodářství Neustupov nachází síť lokálních a regionálních prvků ÚSES (územního systému ekologické stability). V závazném

stanovisku bylo jednoznačně uvedeno, že je vydáváno za stanovených podmínek, přičemž jednou z podmínek bylo, že nepůvodní druhy dřevin nebudou použity v porostech, které patří do prvků územního systému ekologické stability. Mezi účastníky nebylo sporu, že sadební materiál použitý žalobcem v předmětné lokalitě nesplňuje podmínku původního druhu dřevin. Správní orgán pro uložení opatření žalobci zjistil dostatečně skutkový stav, tzn. zjistil nedostatek a uložil opatření ve smyslu ust. § 3 zákona č. 282/1991 Sb., a proto i v tomto směru jsou shora uvedené argumenty žalobce liché. Ze stejných důvodů soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že byl sankcionován s odkazem na zákon č. 282/1991 Sb., aniž by ve správních rozhodnutích bylo vedeno, v čem správní orgány spatřují ohrožení/poškození životního prostředí. Správní orgány nejsou v tomto případě povinny ve svých rozhodnutích rozebírat, jakou konkrétní škodu může použití nežádoucí sadby způsobit. Pro řízení a vlastní rozhodnutí je podstatné, že byl jednoznačně zjištěn nežádoucí stav na předmětném lesním pozemku, v rozhodnutí bylo uvedeno, v čem nežádoucí stav spočívá, k jakému porušení povinnosti došlo, kdo za nežádoucí stav odpovídá a kdo je povinen k jeho nápravě.

Obecně lze říci, že smyslem lesního hospodářského plánování je navrhnout v lese taková hospodářská opatření, aby les po celou dobu své existence plnil všechny své funkce (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.12.2008, č.j. 2 As 64/2008-122, dostupný na www.nssoud.cz), přičemž správní orgány prokázaly, že žalobce lesní hospodářský plán, potažmo závazné stanovisko, nerespektoval.

Soud nepřisvědčil ani poslední námitce žalobce související s počtem sazenic douglasky tisolisté, s počtem životaschopných sazenic a s tvrzením, že se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádal s argumentací žalobce týkající se pomocných dřevin. Žalovaný se těmito otázkám v žalobou napadeném rozhodnutí vyjádřil, konkrétně na str. 7 uvedl: „Účastník uvažuje o počtu sazenic douglasky tisolisté, který je možné použít na daném zalesněném pozemku. Avšak pro předmětné správní řízení není podstatný přípustný rozsah zastoupení douglasky tisolisté, ani kolik jedinců uhynulo, ale skutečnost, že na základě závazného stanoviska nesmí být v regionálním biocentru č. 754 Třešňová hora jako prvku ÚSES použity žádné geograficky nepůvodní dřeviny, tedy ani douglaska tisolistá. Proto je bezpředmětné uvažovat o tom, kolik životaschopných jedinců douglasky tisolisté by mohlo na předmětných lesních pozemcích zůstat.“ Dle názoru soudu je odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zcela dostatečné, z jeho obsahu je patrné, že se žalovaný žalobcovou argumentací zabýval a se všemi odvolacími důvody v tomto směru vypořádal, byť v obecné rovině, když žalobcem uváděné argumenty nemohly zvrátit skutečnost, že k vyvolání závadného stavu došlo samotným použitím nevhodné sadby.

K žalobcem zmiňovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu soud dodává, že se netýkala otázky ukládání opatření, nýbrž odpovědnosti za správní delikt a otázky správního trestání, a tudíž nejsou na daný případ přílehlavé.

Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, zamítl.

Podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud o žalobě bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým projednáním věci. V daném případě tedy byly splněny zákonné důvody pro postup dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, žalovanému žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. listopadu 2016

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková